

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 9Co/269/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7617202005
Dátum vydania rozhodnutia: 12. 05. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Táňa Veščičíková
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2021:7617202005.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Táne Veščičíkovej a členiek senátu JUDr. Dany Popovičovej a JUDr. Gizely Majerčák v spore žalobcu BLUECUBE, s.r.o., Bratislava, Karadžičova 10, IČO: 44 079 583, zast. JUDr. Felixom Neupauerom, advokátom, Advokátska kancelária, Bratislava, Karadžičova 10, proti žalovaným 1. Podtatranská vodárenská spoločnosť, a.s., Poprad, Hraničná 662/17, IČO: 36 485 250, zast. Advokátska kancelária Paul Q, s.r.o., Bratislava, Karadžičova 2 a 2. Podtatranská vodárenská prevádzková spoločnosť, a.s., Poprad, Hraničná 662/17, IČO: 36 500 968, zast. PETERKA & PARTNERS, v.o.s., advokátska kancelária, organizačná zložka, so sídlom v Bratislave, Kapitulská 18/A, o zaplatenie majetkovej ujmy, o odvolaní žalobcu proti rozsudku 1C/8/2017-735 z 8.4.2019 Okresného súdu Spišská Nová Ves

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok.

Žalovaným 1. a 2. p r i z n á v a proti žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Súd prvej inštancie (ďalej len „súd“) rozsudkom I. Žalobu zamietol, II. priznal žalovanému v 1. rade voči žalobcovi náhradu trov konania v rozsahu 100%, III. priznal žalovanému v 2. rade voči žalobcovi náhradu trov konania v rozsahu 100% a IV. rozhodol, že Slovenská republika má právo voči žalobcovi na náhradu trov konania v rozsahu 100%.

2. Rozhodol tak o žalobe, po pripustení jej zmeny na návrh žalobcu zo 14.02.2013, uznesením 9C/193/2007-441 z 22.02.2013, právoplatného 01.03.2013, ktorou sa žalobca domáhal, aby súd zaviazal žalovaných povinnosťou nahradiť mu spoločne a nerozdielne majetkovú ujmu vo výške 1.400.000,00 eur vzniknutú za obdobie od 01.05.2004 do 26.07.2008 spolu s úrokmi z omeškania vo výške 14,25 % ročne zo sumy 1.400.000,00 eur odo dňa 11.10.2007 až do úplného zaplatenia, a to všetko do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

3. Dôvodil, že pôvodní nájomcovia a žalobcovia Agro družstvo Letanovce a Poľnohospodárske družstvo „Čingov“ Smižany si uplatnili majetkovú ujmu vzniknutú z obmedzenia hospodárenia užívaním pozemkov v ochranných pásmach vodných zdrojov a to na základe dodržiavania obmedzujúcich opatrení stanovených rozhodnutím ako i zákonných a iných obmedzení obhospodarovania v období od 1.5.2004 do 26.7.2008 na základe rozhodnutia bývalého Okresného úradu životného prostredia Košice - vidiek, oddelenia štátnej vodnej správy a ochrany ovzdušia č. ŽP-43/1994-Vn zo dňa 20.12.1994. Pôvodní žalobcovia postúpili pohľadávku na základe Zmluvy o postúpení pohľadávok z 09.05.2008 spoločnosti OOS, spol. s r.o. a táto Zmluvou o postúpení pohľadávok zo 06.10.2008 postúpila vymáhanú pohľadávku na terajšieho žalobcu BLUECUBE, s.r.o. Žalovaní v 1. a 2. rade namietali

aktívnu legitímáciu žalobcu a pasívnu legitímáciu žalovaných a vzniesli námietku premlčania. Súd vykonal dôkazy výsluchom strán a listinnými dôkazmi, t.j. výpisom z obchodného registra žalobcu, právnych predchodcov žalobcov a žalovaných, rozhodnutím bývalého Okresného úradu životného prostredia Košice - vidiek, oddelenia štátnej vodnej správy a ochrany ovzdušia č. ŽP-43/1994-Vn zo dňa 20.12.1994, znaleckými posudkami č. 2/2008 a č. 3/2008 Poľnohospodárskeho znaleckého ústavu SPU v Nitre zo dňa 23.01.2008, rozsudkom Okresného súdu Topoľčany 5C/93/2004-107 z 03.03.2005, rozsudkom Krajského súdu v Nitre 9Co/115/2005 zo 04.05.2006, Zmluvou o postúpení pohľadávok z 09.05.2008, Zmluvou o postúpení pohľadávok zo 06.10.2008, medzitýmym rozsudkom Okresného súdu Poprad 7C/1342/89-418 z 15.10.2003, Rozhodnutím Obvodného úradu životného prostredia Spišská Nová Ves sp.zn. 2006/00006/PVY z 20.02.2006, Rozhodnutím Obvodného úradu životného prostredia Spišská Nová Ves sp. zn. 2008/00008-3 zo 07.07.2008, Správa Slovenského vodohospodárskeho podniku, š.p. Banská Štiavnica, OZ Košice o dodržiavaní režimov v ochranných pásmach a vývoji kvality vody vo vodárenskom zdroji Hornád - Smižany za obdobie 2004-2005 z júla 2005, rozhodnutím ONV Spišská Nová Ves č. pôd./2408/1965-vod. z 29.6.1965- povolenie na odber vody z rieky Hornád v profile Smižianskej Maši, Uznesením Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 658/2017-22 z 25.10.2017 a ich vyhodnotením dospel k záveru, že nárok žalobcu je nedôvodný a neopodstatnený. Vychádzajúc z § 30 ods. 2, 6, 8, § 80 ods. 1, 2, 3 zák. č. 364/2004 Z.z. a § 1 ods. 1, 2, 3 NV č. 184/2003 Z.z., § 1 ods. 1, 2, 3 NV č. 438/2005 Z.z., § 100 ods. 1, 2, 3, § 101, § 37 ods. 1 Obč. zák. súd posúdil žalobu ako nedôvodnú. Stotožnil s názorom žalovaných v 1. rade a 2. rade, že žalobca nie je v spore aktívne legitímovaný a jeho aktívnu legitímáciu nemožno odvodzovať od nájomných vzťahov k vlastníkom pozemkov, pretože tento nárok patrí v zmysle § 32 ods. 6 Zák. č. 364/2004 Z.z. výlučne vlastníčkovi pozemku. Ďalej poukázal na to, že žaloba bola podaná predčasne, keďže neboli splnené povinnosti postupu uplatnenia nároku na náhradu majetkovej ujmy s poukázaním na cit. ust. § 1 Nariadenia vlády SR č. 184/2003 Z.z. a § 1 Nariadenia vlády SR č. 438/2005 Z.z.. Vzhľadom na nedostatok aktívnej legitímácie žalobcu, nepovažoval za potrebné bližšie skúmať majetkovú ujmu, ako aj zaoberať sa námietkou premlčania a vykonať tak ďalšie znalecké dokazovanie na výšku a špecifikáciu majetkovej ujmy. Podľa názoru súdu už samotné konštatovanie, že žalobca nie je aktívne legitímovaný, je dôvodom pre zamietnutie žaloby v celom rozsahu. Pokiaľ ide o pasívnu legitímáciu žalovaného v 1. rade, súd nemal za preukázané, že tento subjekt bol odberateľom vody vodného zdroja v ochrannom pásme, a že mu bolo vydané povolenie na odber pitnej vody, a že spôsobil ujmu žalobcovi, resp. pôvodným žalobcom. Zo strany žalobcu tiež nebola preukázaná existencia škody, či protiprávnosť konania a s tým spojená príčinná súvislosť. Pokiaľ ide o žalovaného v 2. rade, súd mal za preukázané, že tento ako subjekt vznikol 21.12.2004 zápisom do Obchodného registra Slovenskej republiky a preto nemohol v časti obdobia, za ktoré si uplatňuje žalobca voči nemu byť pasívne legitímovaný. V ostatnom období, podľa názoru súdu žalobca nepreukázal pasívnu legitímáciu žalovaného v 2. rade presne z rovnakých dôvodov ako u žalovaného v 1. rade. Pri svojom rozhodovaní poukázal na rozsiahlu judikatúru v predmetnom spore a to na rozsudok Okresného súdu Bratislava II sp.zn. 14C/198/2010, rozsudok Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 20C/43/2010, rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici sp.zn. 17Co/1053/2013, rozsudok Krajského súdu v Trenčíne sp.zn. 27Cob/2/2013, rozsudok Krajského súdu v Košiciach sp.zn. 4Cob/116/2016, rozsudok Okresného súdu Košice-okolie sp.zn. 17Cb/84/2008, rozsudok Krajského súdu v Košiciach sp.zn. 1Co/651/2014, rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 4Obdo/38/2012, rozsudok Krajského súdu v Košiciach sp.zn. 2Cob/175/2012, rozsudok Okresného súdu Košice I sp.zn. 26Cb/200/2007, rozsudok Okresného súdu Piešťany sp. zn. 9C/234/2009 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trnave sp.zn. 26Co/68/2017 a rozsudok Okresného súdu Poprad sp. zn. 18Cb/146/2008. Mal za to, že žalobca neuniesol dôkazné bremeno vo vzťahu k nájomným vzťahom k predmetným pozemkom. Navyše preskúmaním predložených zmlúv o postúpení pohľadávok dospel k záveru, že tieto sú z dôvodu neurčitosti výšky postupovanej pohľadávky neplatné a to v zmysle § 37 ods. 1 Obč. zák. Poukázal na to, že nebolo nijakým spôsobom preukázané, že na strane právnych predchodcov žalobcu došlo k vzniku akejkoľvek majetkovej ujmy, že žalobca a ani jeho právny predchodcovia nie sú nositeľmi hmotnoprávneho oprávnenia vychádzajúceho z ustanovenia § 32 ods. 6 „nového“ vodného zákona. Žalobca v tomto konaní nepreukázal súdu, akých konkrétnych pozemkov spíňajúcich podmienku, že sa nachádzajú v ochrannom pásme a boli skutočne obhospodarované pôvodnými žalobcami sa uplatňované nároky týkajú. Žalobca tiež nepreukázal, aké činnosti sa v predmetnom období na dotknutých pozemkoch vykonávali a či mu, resp. jeho predchodcom nejaká ujma vôbec vznikla. Žalobca taktiež nepreukázal, na základe čoho boli vyčíslené nároky v žalobách pôvodných žalobcov za predmetné obdobie a preto súd z dôvodu nedostatku aktívnej ako aj pasívnej legitímácie žalobu v zmysle výroku I. tohto rozsudku zamietol. Ďalej uviedol, že pokiaľ aj žalobca opakovanie žiadal o

dokončenie znaleckého dokazovania prostredníctvom ustanoveného súdneho znalca, má za to, že znaleckým posudkom nemožno nahradiť povinnosť tvrdenia a dôkaznú povinnosť žalobcu. Pokiaľ by sa chcel vysporiadať tiež s námietkou premlčania, ktorú vzniesli žalovaní, mal za to, že v tomto prípade by sa na premlčanie nároku vzťahovala všeobecná trojročná premlčacia lehota v zmysle § 100 a § 101 Obč. zák. a časť žalobcom uplatňovaného nároku by tak bola čiastočne premlčaná. Citujúc znenie § 470 ods. 1, § 251, § 255 ods. 1, 2 a § 262 ods. 1, 2 C.s.p. rozhodol o trovách konania a žalovanému v 1. rade a žalovanému v 2. rade priznal právo na náhradu trov konania voči žalobcovi v rozsahu 100 % podľa zásady úspechu. Súd priznal právo na náhradu trov konania každému zo žalovaných, nakoľko ide o samostatné subjekty, ktoré majú samostatné procesné postavenie a aj práva a povinnosti a každý z nich koná sám za seba, pričom nejde o nerozlučné spoločenstvo, či spoločenstvo nútené a preto nemôže ísť o solidárne plnenie ohľadne náhrady trov konania. O výške náhrady týchto trov konania bude v zmysle § 262 ods. 2 C.s.p. rozhodnuté po právoplatnosti rozsudku samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

4. Proti rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca z odvolacích dôvodov uvedených v § 365 ods. 1 písm. e/, f/ a h/ C.s.p., t.j. že súd nevykonal dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, že dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a že rozhodnutie súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Rovnako namietal, že rozsudok je nesprávny, nezákonný, arbitrárny a nedostatočne odôvodnený.

5. Poukázal na základné právo na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, t.j., právo strany sporu na odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpoveď na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom ochrany, t.j. s uplatnením nároku a na obranu proti takému uplatneniu. Poukázal na problematiku majetkovej ujmy, ktorej sa domáha, ktorá bola legislatívne upravená v období od 1.5. do 30.6.2004 v zákone č. 182/2002 Z.z. o vodách a o zmene a doplnení niektorých zákonov a od 1.7.2004 do 26.7.2008 v zákone č. 364/2004 Z.z. o vodách v príslušnom znení. Citujúc znenie § 28 ods. 6 Starého vodného zákona poukázal na to, že postup úhrady majetkovej ujmy mal stanoviť osobitný predpis, kde v poznámke pod čiarou č. 35 je uvedený zákon SNR č. 307/1992 Zb. o ochrane poľnohospodárskeho pôdneho fondu v znení neskorších predpisov (§ 6 ods. 4 až 7), že zákon č. 307/1992 Zb. a jeho ust. § 6 ods. 4 až 7 upravuje úhradu majetkovej ujmy a zároveň aj spôsob jej výpočtu a že bol s účinnosťou od 1.5.2004 zrušený a nahradený zákonom č. 220/2004 Z.z. o ochrane a využívaní poľnohospodárskej pôdy a o zmene zákona č. 245/2003 Z.z., ktorý s účinnosťou od 1.5.2004 však už postup úhrady majetkovej ujmy neupravoval. Poukázal na to, že za účinnosti Starého vodného zákona nebol prijatý vykonávací predpis upravujúci realizáciu úhrady majetkovej ujmy a spôsob jej výpočtu s tým, že Starý vodný zákon bol s účinnosťou od 1.7.2004 zrušený a nahradený Vodným zákonom. Citujúc znenie § 32 ods. 6, § 30 ods. 2 Vodného zákona uviedol, že v § 32 ods. 6 Vodného zákona bola konštituovaná legislatívna skratka, v zmysle ktorej sa za vlastníka považuje nielen vlastník, ale aj správca alebo nájomca. V zmysle ust. § 32 ods. 6 tretia veta Vodného zákona, ak sa nedosiahne dohoda, výška majetkovej ujmy sa určí na základe znaleckého posudku podľa osobitného predpisu. Pri uvedenom ustanovení bol odkaz č. 46), ktorý odkazoval výlučne len na ust. § 2 až 4 a prílohy č. 1 až 3 Nariadenia Vlády Slovenskej republiky č. 184/2003 Z. z. o podrobnostiach obsahu žiadosti o úhradu náhrady za obmedzenie bežného obhospodarovania a o spôsobe výpočtu náhrady (ďalej len „NV č. 184/2003“). NV č. 184/2003 bolo s účinnosťou od 01.10.2005 zrušené a nahradené Nariadením Vlády Slovenskej republiky č. 438/2005 Z. z. o podrobnostiach obsahu žiadosti o úhradu náhrady za obmedzenie bežného obhospodarovania pozemku a o spôsobe výpočtu náhrady (ďalej len „NV č. 438/2005“). Zároveň podotkol, že NV č. 184/2003 ako i NV č. 438/2005 boli vydané na základe blanketového ustanovenia zákona č. 543/2002 Z. z. o ochrane prírody a krajiny v znení neskorších predpisov (ďalej len „ZoOPK“), a teda prioritne mali slúžiť práve na vykonanie ZoOPK. V uvedenom prípade pritom neprichádza do úvahy ani možnosť použitia analógie so ZoOPK. Vychádzajúc z relevantnej právnej teórie, uviedol, že je v aplikačnej praxi pri posudzovaní niektorých právnych vzťahov neupravených právnou normou prípustné vychádzať zo zásady analógie zákona (analogia legis), t.j. použitia právnej normy nepostihujúcej síce priamo (bezprostredne) riešený prípad, ale ktorá upravuje vzťahy svojím charakterom druhovo (povahou) podobné (analogické), teda najviac sa podobajúce riešenému vzťahu alebo prípadu. V zmysle uvedeného sa teda analógia zákona bezpochyby použije len na právom výslovne neupravený prípad. Poukázal aj na to, že pôvodní žalobcovia a ani žalobca si v prebiehajúcom súdnom konaní neuplatnili náhradu v zmysle ZoOPK, ale náhradu majetkovej ujmy v zmysle Vodného zákona, z dôvodu vyhlásenia ochranných pásiem na základe špecifikovaných správnych rozhodnutí. ZoOPK pritom stanovoval výrazne odlišné podmienky nielen vzniku náhrady

podľa ust. § 61 ods. 1 ZoOPK (náhrada patrí len vlastníkovi pozemku), spôsobu jej uplatnenia (nárok uplatňuje oprávnená osoba písomnou žiadosťou), rozhodovaní o nej (o nároku na náhradu rozhoduje povinný orgán, súd rozhoduje len o opravnom prostriedku proti rozhodnutiu o nároku na náhradu), ale aj určenia povinných subjektov na jej úhradu v porovnaní s Vodným zákonom. Keďže znenie ust. § 32 ods. 6 tretia veta Vodného zákona neodkazovalo na celé NV č. 184/2003, ale výlučne len na ust. § 2 až 4 a prílohy č. 1 až 3 NV 438/2005, považoval právny záver súdu o predčasnosti podania žaloby za zjavne nesprávny. Poukazovanie na ust. § 1 NV č. 184/2003, resp. NV č. 438/2005 považoval za zjavne irelevantné, keďže uvedené ustanovenia sa nevzťahovali na úhradu majetkovej ujmy uplatňovanej podľa Vodného zákona v znení platnom do 31.05.2010. Odkaz na § 1 NV č. 438/2005 bol zavedený až zjavne účelovou novelou Vodného zákona, konkrétne zák. č. 134/2010 Z.z., ktorý nadobudol účinnosť až 01.06.2010, teda po vzniku majetkovej ujmy uplatnenej v prebiehajúcom súdnom konaní (ďalej len „Novela vodného zákona“). Vzhľadom na účinnosť Novely vodného zákona až od 01.06.2010, tvrdil, že nie je táto aplikovateľná pre posudzovanie prejednávanej veci. Novela vodného zákona totiž neobsahuje ustanovenie, v zmysle ktorého by ju bolo možné aplikovať aj na skutočnosti, ktoré vznikli pred jej účinnosťou - t.j. nie je v nej deklarovaná retroaktívita. Ustanovenia § 2 až 4 a prílohy č. 1 až 3 NV č. 184/2003, resp. § 2 až 4 a prílohy č. 1 až 3 NV č. 438/2005 upravovali výlučne spôsob výpočtu náhrady za obmedzenie bežného obhospodarovania pozemkov, čo bolo vzhľadom na situovanie odkazu pri § 32 ods. 6 tretia veta Vodného zákona (upravujúcom určenie výšky majetkovej ujmy na základe znaleckého posudku) logické. Odkázal na ustálenú judikatúru Ústavného súdu Slovenskej republiky, že nemožno všeobecne záväzným právnym predpisom orgánu výkonnej moci upraviť spoločenský vzťah vo väčšom rozsahu, než ustanovuje zákon, ani spôsobom odporujúcim zákonu. Tvrdil, že vláda Slovenskej republiky nemôže nariadením ustanoviť medze základných práv a slobôd, nemôže tieto práva a slobody obmedziť, či už určením povinností alebo akokoľvek inak. Ústavné splnomocnenie podľa čl. 120 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky teda nedovoľuje vláde Slovenskej republiky obmedziť práva upravené v druhej hlave Ústavy Slovenskej republiky. Vzhľadom na skutočnosť, že znenie § 32 ods. 6 tretia veta Vodného zákona neodkazovalo na celé NV č. 184/2003 (resp. NV č. 438/2005), ale výlučne len na § 2 až § 4 a prílohy č. 1 až 3 NV č. 184/2003 (resp. NV č. 438/2005), považuje poukazovanie súdu na podklady uvedené v § 1 NV č. 184/2003, resp. NV č. 438/2005 za zjavne irelevantné, keďže uvedené ust. sa nevzťahovalo na úhradu majetkovej ujmy uplatňovanej podľa Vodného zákona. V súvislosti s deklarovanými dokladmi uvedenými v § 1 ods. 2 NV č. 184/2003, resp. NV č. 438/2005 navyše uviedol, že predloženie niektorých príloh by nebolo objektívne možné, resp. potrebné predkladať v ich konkrétnom prípade (napr. doklad o vlastníctve pozemku predkladá len vlastník nie nájomca pozemku, ak si uplatňuje náhradu majetkovej ujmy len vlastník pozemku, alebo doklad oprávňujúci žiadateľa na podanie žiadosti, najmä písomné splnomocnenie spoluvlastníkov pozemku s úradne osvedčenými podpismi pre osobu oprávnenú na uplatnenie nároku na náhradu predkladá spoluvlastník a nie nájomca pozemku), čo bolo práve dôsledkom niekoľkokrát spomínanej skutočnosti, že NV č. 184/2003 ako i NV č. 438/2005 boli vydané na základe blanketového ustanovenia ZoOPK a nie Vodného zákona. Zavedením uvedenej výkladovej právnej konštrukcie zo strany súdu sa mu bez relevantného právneho dôvodu odňala možnosť konať pred súdom, keďže v jeho prípade nebolo (ako i v prípade ostatných nájomcov pozemkov) objektívne možné podať žiadosť o náhradu majetkovej ujmy so všetkými náležitosťami a prílohami uvedenými v § 1 NV č. 184/2003, resp. NV č. 438/2005. V priebehu vedeného súdneho konania bolo nepochybné, že sa od žalovaných domáha vyčíslenej majetkovej ujmy vniknutej obmedzením hospodárenia na družstvami (pôvodnými žalobcami) užívaných pozemkoch v ochranných pásmach za presne špecifikované obdobie. Žalobca vo vedenom súdnom konaní predložil, resp. označil dôkazy, ktorých sa dovoľával, in concreto správne rozhodnutia, na základe ktorých boli vyhlásené ochranné pásma, a ktorými boli stanovené záväzné podmienky, ktoré boli družstvám povinné dodržiavať (pod sankciami ukladania pokút), niekoľko nájomných zmlúv, čestné vyhlásenia, odborné posudky potvrdzujúce presnú výmeru pôdy obhospodarovanej družstvami v ochranných pásmach počas jednotlivých uplatňovaných rokov, potvrdenia kontrolných úradov, ako aj návrh na znalecké dokazovanie na ustálenie výšky majetkovej ujmy. Mal za zrejmé, že žalobca si v rozpore s tvrdením súdu v rozsudku splnil vo vedenom súdnom konaní jednak povinnosť tvrdenia, ako aj dôkaznú povinnosť o skutočnostiach, že družstvám boli obmedzené v hospodárení na pozemkoch v ochranných pásmach, ako aj že družstvám boli nájomcami špecifikovaných pozemkov v ochranných pásmach. Prílišný formalizmus pri posudzovaní úkonov účastníkov občianskeho súdneho konania a nadmerný tlak na dopĺňanie takých náležitostí do procesných úkonov účastníkov, ktoré nemajú oporu v zákone, ktoré idú nad rámec zákona alebo nemajú základný význam pre ochranu zákonnosti, nie sú v súlade s ústavnými princípmi spravodlivého procesu (rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn.: II. ÚS 135/04 a II. ÚS 174/04). Reálne uplatnenie základného práva na súdnu

ochranu predpokladá, že účastníkovi súdneho konania sa táto ochrana v zákonom predpokladanej kvalite dostane bez toho, aby sa mu ukladali, v spojitosti s jej uplatnením povinnosti, ktoré od účastníka nevyžaduje zákon, keďže podľa čl. 2 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky každý môže konať, čo nie je zákonom zakázané, a nikoho nemožno nútiť, aby konal niečo, čo zákon neukladá. Poznamenať, že vyhlásené ochranné pásma neboli zaznamenané do katastrálnych máp, ale len do vodohospodárskych máp, že v tejto súvislosti je potrebné brať zreteľ na skutočnosť, že ochranné pásma neboli špecifikované v správnych rozhodnutiach číslami parcel, ale len popisným spôsobom terénneho označenia, že je pochopiteľné, že sa ochranné pásma vplyvom času a prírodných podmienok menili. K záveru súdu, že nárok na náhradu majetkovej ujmy patrí výlučne vlastníkovi pozemku, poukázal na skutočnosť, že v § 30 ods. 2 Vodného zákona (teda ešte pred § 32 ods. 6 Vodného zákona) bola konštituovaná legislatívna skratka, v zmysle ktorej sa za vlastníka pozemkov považoval nielen ich vlastník, ale aj ich správca alebo nájomca. Poukázal na Čl. 13 ods. 1 Legislatívnych pravidiel tvorby zákonov schválených Uznesením Národnej rady Slovenskej republiky č. 519 zo dňa 18.12.1996, zverejnených v Zbierke zákonov pod č. 19/1997 Z.z., že rovnakým spôsobom ako v Legislatívnych pravidlách bola legislatívna skratka upravená aj v Legislatívnych pravidlách Vlády Slovenskej republiky schválených Uznesením Vlády Slovenskej republiky č. 241 zo dňa 08.04.1997 v znení neskorších uznesení, ktoré boli platné v posudzovanom čase, že na základe Legislatívnych pravidiel sa legislatívna skratka dôsledne používa v celom ďalšom texte zákona. Vytýkal súdu, že v rozsudku svojvoľne a arbitrárne, rozhodol aplikovať legislatívnu skratku len na časť právneho predpisu. Odkázal aj na ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu prezentovanú napr. aj Uznesením dovolacieho Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č.k. 3Cdo 212/2015 zo dňa 04.05.2017, na ktorý v priebehu súdneho konania poukazoval, a na ktorý súd v rozsudku nereflektoval. Poukázal na to, že Najvyšší súd Slovenskej republiky (ako súd dovolací) vo vzťahu k § 32 ods. 6 Vodného zákona, automaticky aplikoval na predmetné ustanovenie existujúcu legislatívnu skratku zakotvenú v ust. § 30 ods. 2 Vodného zákona, že uvedenou aplikáciou predmetného ustanovenia došlo k potvrdeniu ním uvádzanej argumentácie, že nárok na majetkovú ujmu odvodzovaný od § 32 ods. 6 Vodného zákona v znení účinnom do 14.01.2015, prináležal nie len vlastníkovi, ale aj nájomcovi. Poukázal aj na skutočnosť, že pasívna legitimácia žalovaného v I. rade na náhradu majetkovej ujmy bola nepochybne preukázaná jeho platným povolením na odber vody z chráneného vodného zdroja. Pôvodní žalobcovia si z opatrnosti uplatnili náhradu majetkovej ujmy zároveň aj od žalovaného v 2. rade, ktorý mal pre žalovaného v 1. rade zabezpečovať prevádzkovanie a údržbu vodovodov a kanalizácií. Žalobca z uvedeného dôvodu v priebehu súdneho konania niekoľkokrát navrhoval, aby súd zaviazal žalovaných na predloženie zmluvy o nájme a prevádzke vodárenskej infraštruktúry, súd na uvedené návrhy žalobcu však žiadnym spôsobom nereflektoval. K záveru súdu o údajnej neplatnosti zmlúv o postúpení pohľadávky z dôvodu neurčitosti výšky postupovanej pohľadávky poznamenal, že pre platnosť zmluvy o postúpení pohľadávky sa okrem písomnej formy a ďalších zákonných podmienok uvedených v § 37 - § 39 Občianskeho zákonníka v znení neskorších predpisov vyžaduje, aby vyhovovala požiadavke určitosti. Zo zmluvy o postúpení pohľadávky teda musí byť zisiteľné aká pohľadávka je predmetom postúpenia. Na platnosť zmluvy sa nevyžaduje súhlas dlžníka, lebo zmena v osobe veriteľa sa nedotýka jeho práv a povinností vyplývajúcich pre neho zo záväzku. Medzi podstatné náležitosti zmluvy o postúpení pohľadávky patrí označenie jej účastníkov a identifikácia postúpenej pohľadávky. Zákon pritom nevymedzuje akým spôsobom má byť postupovaná pohľadávka identifikovaná. Ak účastníci v zmluve o postúpení pohľadávky identifikujú pohľadávku a táto identifikácia je z hľadiska požiadavky na určitosť dostatočná (ako je tomu podľa nášho názoru aj v prejednávanej veci), nie potrebné uvádzať výšku pohľadávky. Mal za to, že neuvedenie výšky postupovanej pohľadávky, nespôsobuje samo osebe neplatnosť zmluvy o postúpení pohľadávky z hľadiska jej neurčitosti, keďže hlavne u pohľadávok z titulu majetkových újm, resp. náhrad škôd, nemusí byť presná výška pohľadávky dopredu známa. Uvedené platí samozrejme za predpokladu, že postupovaná pohľadávka je dostatočne identifikovaná ostatnými špecifikujúcimi údajmi, z ktorých je zrejmé o akú pohľadávku sa jedná, a to bez toho, aby ju bolo možné zameniť s inou pohľadávkou. Ďalej poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu ČR 25Cdo 1074/2003 z 26.5.2004, 20Cdo 1319/2002 z 31.7.2003, 29Odo 775/2004 z 28.6.2006, 32Odo 523/2005 z 22.3.2006 (ide o problematiku týkajúcu sa postúpenia pohľadávky). Mal za to, že pohľadávky boli v zmluvách o postúpení pohľadávky jasne a zrozumiteľne identifikované a to nielen predmetom plnenia, právnym dôvodom ich vzniku a skutkovým základom právneho dôvodu, ale aj špecifikáciou súdneho konania, ktorého predmetom bolo zaplatenia postúpenia pohľadávok vrátane špecifikácie žalovaných, že neuvedenie výšky postupovaných pohľadávok, preto v žiadnom prípade nemôže spôsobiť neplatnosť zmlúv o postúpení pohľadávky. Tvrdil, že právne závery súdu prezentované v rozsudku o neplatnosti zmlúv o postúpení pohľadávky pre neurčitosť podľa § 37 ods. 1 Obč. zák., nie sú správne. Ďalej poukázal aj na § 526 ods. 2 Obč. zák. a na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR 4Obo 210/01, z odôvodnenia

ktorého sčasti citoval. Navrhol rozsudok zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

6. Žalovaný 1. a 2. vo vyjadreniach k odvolaniu, o.i., uviedli, že súd vec správne právne posúdil, náležite zistil skutkový stav a dostatočne sa vysporiadal so žalobou žalobcu a platnou právnou úpravou, že súd sa podrobne vysporiadal s argumentmi žalobcu aj žalovaných, že rozsudok z hľadiska vnútornej štruktúry i logickej stavby naplnil požiadavky riadneho odôvodnenia súdneho rozhodnutia požadované v § 220 C.s.p., ako aj judikatúru najvyšších súdnych autorít i podrobne uviedol, akými úvahami sa riadil a aké dôkazy vykonal a ako vec právne posúdil. Navrhli rozsudok potvrdiť ako vecne správny a priznať im náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

7. Odvolací súd bez nariadenia pojednávania (§ 385 ods. 1 C.s.p. - na prejednanie odvolania nariadi odvolací súd pojednávanie vždy, ak je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie alebo to vyžaduje dôležitý verejný záujem) prejednal odvolanie v rozsahu vyplývajúcom z § 380 ods. 1 C.s.p. a rozsudok ako vecne správny potvrdil podľa § 387 ods. 1, 2 C.s.p., lebo súd úplne zistil skutkový stav veci, správne ho právne potvrdil, jeho odôvodnenie má podklad v zistenom skutkovom stave a odvolací súd sa s jeho odôvodnením v celom rozsahu stotožňuje, na dôvody ktoré aj v celom rozsahu odkazuje.

8. Odvolanie žalobcu je nedôvodné.

9. Žalobca v odvolaní uplatnil odvolacie dôvody uvedené v § 365 ods. 1 písm. b/, e/, f/ a h/ C.s.p., t.j. že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, že nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, že dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a že rozhodnutie súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

10. Ani jeden z vyššie uvedených odvolacích dôvodov nie je daný.

11. Žalobca vytýka súdu, že rozhodnutie je arbitrárne a nepreskúmateľné, táto výhrada žalobcu o nepreskúmateľnosti rozhodnutia je neopodstatnená.

12. Písomné vyhotovenie rozhodnutia a jeho odôvodnenie zodpovedá všetkým kritériám uvedeným v § 220 ods. 2 C.s.p., je presvedčivé a preskúmateľné. Súd sa vysporiadal so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami, ktoré považoval za preukázané, uviedol úvahy, ktorými sa pri rozhodovaní a pri hodnotení dôkazov riadil a ako vec právne posúdil.

13. Odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. f) C.s.p. sa týka chyby v zisťovaní skutkového stavu veci spočívajúcej v tom, že skutkové zistenie, ktoré bolo podkladom pre rozhodnutie súdu prvej inštancie je nesprávne, t. zn. musí ísť o skutkové zistenie, na základe ktorého vec posúdil po právnej stránke a ktoré je nesprávne lebo nemá oporu vo vykonanom dokazovaní, pričom medzi chybami skutkového zistenia a chybami právneho posúdenia je úzka vzájomná súvislosť, keďže príčinou nesprávnych (nedostatočných) skutkových zistení môže byť chybný právny názor, v dôsledku ktorého zisťoval iné skutočnosti, príp. zisteným skutočnostiam prisudzoval iný právny význam. Skutkové zistenie nezodpovedá vykonaným dôkazom, ak výsledok hodnotenia dôkazov nie je v súlade s § 191 C.s.p., a to vzhľadom na to, že buď vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov strán nevyplývali, ani inak nevyšli počas konania najavo alebo opomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané alebo vyšli počas konania najavo. Nesprávne sú i také skutkové zistenia, ktoré založil na chybnom hodnotení dôkazov. Ide o situáciu, keď je logický rozpor v hodnotení dôkazov, príp. poznatkov, ktoré vyplývali z prednesov strán alebo, ktoré vyšli najavo inak, z hľadiska závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti, event. vierohodnosti alebo, keď výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z § 132 až § 135 O.s.p.

14. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku jednoznačne vyplýva, že súd vzal do úvahy iba skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, resp. vyšli počas konania najavo a neopomenul žiadnu skutočnosť, ktorá z vykonaných dôkazov vyplynula, resp. vyšla počas konania najavo, jeho skutkové zistenia nie sú založené na chybnom hodnotení dôkazov, nie je logický rozpor v hodnotení dôkazov, príp. poznatkov, ktoré vyplývali z prednesov strán alebo, ktoré vyšli najavo inak, z hľadiska závažnosti

(dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti, event. vierohodnosti a výsledok hodnotenia dôkazov zodpovedá tomu, čo bolo zistené spôsobom vyplývajúcim z § 191 C.s.p.

15. Odvolací súd sa v plnom rozsahu stotožňuje s dôvodmi rozsudku, pokiaľ ide o vyhodnotenie skutkového stavu súdom prvej inštancie, ktorý vyčerpávajúco dáva odpovede na všetky spochybňované skutočnosti uvádzané žalobcom v odvolaní, na ktoré dôvody poukazuje aj odvolací súd.

16. Právnym posúdením je činnosť súdu prvej inštancie, pri ktorej aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav, t. zn. vyvodzuje zo skutkového zistenia, aké práva a povinnosti majú strany i podľa príslušného právneho predpisu a nesprávnym právnym posúdením veci je jeho omyl pri aplikácii práva na zistený skutkový stav (skutkové zistenie), pričom o mylnú aplikáciu právnych predpisov ide, ak použil iný právny predpis, než ktorý mal správne použiť alebo aplikoval správny predpis, ale nesprávne ho vyložil, príp. ho na daný skutkový stav inak nesprávne aplikoval (z podradenia skutkového stavu pod právnu normu vyvodil nesprávne právne závery o právach a povinnostiach strán sporu).

17. Súd použil správny právny predpis, správne ho aj vyložil a na daný skutkový stav ho i správne aplikoval, tzn. z podradenia skutkového stavu pod právnu normu vyvodil správne závery o právach a povinnostiach strán sporu, na čom nič nemenia ani skutočnosti uvedené v odvolaní žalobcu.

18. Vo vzťahu k odvolaciemu dôvodu uvedenému v § 365 ods. 1 písm. e/ C.s.p., t.j. že súd nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností. Žalobca vytýka súdu, že nepokračoval v znaleckom dokazovaní v prejednávanej právnej veci, že tento dôkaz súd vo veci nevykonával.

19. Odvolací súd zhodne so súdom prvej inštancie má za to, že predmetný dôkaz nebolo potrebné vykonať, resp. znalecké dokazovanie ukončiť, vzhľadom na tú skutočnosť, že v prejednávanej veci nie je daný právny základ na priznanie majetkovej ujmy žalobcovi a to už len z dôvodu nedostatku aktívnej legitímácie na jeho strane, keďže nie je vlastníkom predmetných žalovaných parciel, vo vzťahu ku ktorým si uplatňuje náhradu majetkovej ujmy. Znalecké dokazovanie ním naznačené by bolo teda nadbytočné, neekonomické a nehospodárne a navýšilo by iba ďalšie trovy konania, ktoré by boli navýšené na strane neúspešného žalobcu, pokiaľ by súd v tomto znaleckom dokazovaní pokračoval. Z uvedeného dôvodu je možné konštatovať, že súd vykonal všetky dôkazy potrebné na riadne zistenie skutkového stavu, ktoré aj riadne vyhodnotil a vyvodil z toho príslušné správne právne závery, na ktoré odkazuje odvolací súd v celom rozsahu.

20. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje so záverom súdu, keď posúdil žalobu ako nedôvodnú, vychádzajúc zo záveru, že žalobca nie je v spore aktívne legitimovaný, keďže jeho aktívnu legitímáciu nemožno odvodzovať od nájomného vzťahu k vlastníkom pozemkov, pretože tento nárok patrí podľa § 32 ods. 6 zákona č. 364/2004 Z.z. výlučne vlastníkovi pozemku.

21. K nárokom, ktoré boli uplatňované žalobcom v tomto konaní je potrebné uviesť, že tieto boli predmetom rozsiahlej rozhodovacej činnosti iných súdov Slovenskej republiky, ktoré súdy zaujali názor obdobný, ako súd v prejednávanej právnej veci, že nárok na náhradu predmetnej majetkovej ujmy patrí len vlastník dotknutého pozemku, s ktorým názorom sa stotožňuje odvolací súd v celom rozsahu.

22. Aktívnu legitímáciu žalobcu na náhradu majetkovej ujmy podľa cit. právnych predpisov sa zaoberal Ústavný súd SR v uznesení I.ÚS 151/2017 z 22.3.2017, ktorého právny názor v tejto špecifickej otázke je jasný a má vyššiu právnu silu so zreteľom na hierarchické postavenie súdov ako Najvyšší súd SR (nemožno vychádzať z rozhodnutia NS SR 3Cdo/212/2015 zo 4.5.2017). Ústavný súd SR v ňom zaujal právny názor, že výklad ust. § 32 ods. 6 Vodného zákona v tom zmysle, že nárok na náhradu majetkovej ujmy patrí iba vlastníkovi pozemku a nie nájomcovi, je ústavne konformný a v ktorom konaní ústavný súd nezistil nič, čo by rozsudky všeobecných súdov v predchádzajúcich konaniach robilo ústavne neudržateľnými a vyžadovalo si zásah zo strany ústavného súdu.

23. Je potrebné, o.i. poukázať na to, že v súvislosti s výkladom § 32 ods. 6 Vodného zákona, nájomný vzťah je vzťahom relatívnym a zmluvným, ktorý vzniká medzi prenajímateľom a nájomcom, pričom pokiaľ nájomca takúto zmluvu uzavrie, má vedomosť o tom, že ide o nájom pozemkov, ktoré sa nachádzajú v ochrannom pásme, pásme vodárenského zdroja a oproti tomu vlastnícke právo je právom absolútnym, ktorý ako vlastník sa môže podľa danej právnej úpravy domáhať nárokov, ktoré

si uplatňuje v tomto konaní žalobca. Je nesporné, že úmyslom zákonodarcu bolo chrániť vlastníka poľnohospodárskeho pozemku, že osoba, ktorá utrpí majetkovú ujmu v prípade obmedzenia možnosti užívania poľnohospodárskeho pozemku v dôsledku zriadenia ochranného pásma je teda vždy vlastník. V prípade, že pozemok užíva vlastník sám, môže mať z neho nižší výnos v prípade jeho obmedzenia, avšak umožnenie využívania pozemku ďalšej a to tretej osobe na základe nájomnej zmluvy je možné predpokladať, že táto tretia osoba v prípade, že si pozemok prenajme bude trvať na zohľadnení skutočností, že jeho užívanie je obmedzené vo výške nájomného, ktoré platí vlastníkovi a preto možno urobiť záver, že nájomca v dôsledku zaradenia pozemkov do ochranného pásma už pojmovo žiadnu ujmu nemôže utpieť, čomu nasvedčuje i časť dôvodovej správy, ktorá v súvislosti s § 32 ods. 6 citovaného zákona hovorí iba o vlastníkovi pozemkov a v prípade, ak by malo ísť aj o ďalšie subjekty, táto skutočnosť by sa prejavila aj v dôvodovej správe.

24. Odvolací súd sa stotožňuje so záverom súdu prvej inštancie o nedostatku pasívnej legitímácie na strane žalovaného 1., že v konaní nebolo preukázané, že tento subjekt bol odberateľom vody vodného zdroja v ochrannom pásme a že mu bolo vydané povolenie na odber pitnej vody a že spôsobil ujmu žalobcovi, resp. pôvodným žalobcom, že nebola preukázaná existencia škody, či protiprávnosť konania a s tým spojená príčinná súvislosť. Stotožňuje sa so záverom, že nebola preukázaná ani pasívna legitímácia žalovaného 2., ktorý subjekt vznikol zápisom do Obchodného registra SR 21.12.2004, pričom samotný žalobca ho žaluje z „opatrnosti“ a preto nemohol ani v časti obdobia, ktoré si žalobca uplatňoval, byť pasívne legitimovaným.

25. Z uvedených dôvodov sú závery súdu správne a to predovšetkým v rovine nesplnenia podmienok aktívnej legitímácie žalobcu a nedostatku pasívnej legitímácie žalovaných a preto odvolací súd rozsudok ako vecne správny potvrdil. V tomto kontexte už nebolo potrebné sa zaoberať ďalšími odvolacími námietkami žalobcu, lebo tieto dôvody zamietnutia žaloby postačovali na to, aby bolo rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdené ako vecne správne.

26. O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 C.s.p. a úspešným žalovaným 1., 2. bola priznaná náhrada trov odvolacieho konania v celom rozsahu.

27. Výsledok hlasovania - pomer hlasov : 3 hlasy za (§ 393 ods. 2 posledná veta C.s.p.).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie **n i e j e** prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C.s.p.).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1,2 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1,2 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 C.s.p.).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 C.s.p.).